

**עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה**

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת בלק תשפ"ב

122 דפים של אבא
ברכת מזל טוב
לכל המסיימים

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף קכ"ב:

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם"

גליוננו משתתף לראשונה בסיום-מסכת, נתבונן במלות הסיום, נבין את משמעותם, ונתפעם.

הייחול: "הדרן עלך מסכת יבמות" - עוד נשוב אליך מסכת יבמות, מובנת, הלא כן?! אולם ההמשך: "והדרך עלך" - גם את תשובי אלינו, נשמע כדרישה יומרנית משהו, לא? "דעתן עלך" - את בליבנו תמיד, "ודעתך עלך" - וגם אנו תמיד בליבך, לא פחות!!! "לא נתנשי מנך" - אנו נשארים איתך, וגם את מצידך "לא נתנשי מינך" - לא תעזבי איתנו. עד מתי? "לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי" - לעולם ועד.

אכן, לא רק לומד התורה דבק בה, אלא אף התורה דבקה בלומדיה, היא רוצה בו: "שמחזרת עליו ומתחננת לפני קונה למסור לו טעמי תורה" - לשון רש"י בסנהדרין (צט:).

התחלנו ללמוד מסכת זו בחודש אדר, בעודנו שרויים בדור ההוא הדור אשר ידע וראה את דמות הנפילים - המלאך הדר עם בני תמותה, אשר דבק בתורה בכל ישותו, ואף היא דבקה בו והתחננה לפני קונה למסור לו טעמי תורה - זהו ההסבר ההגיוני לאוצר הספרים הענק והמדהים, המקיף כל עניין בתורה עד תום, שהותיר אחריו שקדן דורנו, זכר צדיק לברכה.

איך זה קשור אלינו?

השאלה הזו מייאשת? לא! התורה לא חתמה בלעדיות ל'רב חיים', גם אנו נעסוק בתורה, נדבק בה, והתורה גם היא תדבק בנו, לתמיד, הן בעלמא הדין והן בעלמא דאתי.

כשם שזכיתי לסיים מסכת זו
כך אזכה לסיים מסכתות אחרות

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קכ"א:

"מ"ט דקטטה... רב שימי בר אשי אמר משום דאמרה בדדמי"

הגמרא השבוע מלמדת אותנו שהקב"ה תובע מ'סביביו' - מהקרובים אליו - יותר משתובע מהמון העם, לפיכך ייתכן שיענש הצדיק גם על נדנדוד של חטא.

כולנו, שומרי התורה והמצוות, הננו בחזקת 'סביביו' של הקב"ה, משכך נדרש מאיתנו יותר, איננו יכולים להתנהג 'כמו כולם', אנו מחויבים ליותר: להגינות, לנימוס, לאנושיות.

עובדה זו יכולה לגרום לנו להתמרמרות: וכי משום שאנו טובים יותר אנו נתבעים יותר, היכן הוא הצדק? האם בכלל זה שווה?

המשגיח רבי אליהו לופיאן השיב על כך בסיפור מילדותו: כבן חמש הייתי, מקפץ עם התרנגולים על ערימות הפסולת שבחצר, לפתע הופיע אבי: "וכי לא מצאת מקום מכובד יותר לשחק?" - גער בי, ואף כיבדני ב'מנת חינוך' הגונה. "ולתרנגולות מותר???" - התייפחתי, "אם כך, עדיף שאהיה תרנגולת..." - אמרתי ב'ברוגז'. אבי לא טרח לענות לי. סמך שלכשאגדל אבין.

איך זה קשור אלינו?

אין ספק. עדיף להיות בן-אדם מרומם, למרות הדרישות הגבוהות הכרוכות בכך, מלהיות ולהתנהג כבעל חי [גם אם בדמות אדם...].

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף קכ"א.

"וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי"

הוא שיווע להגיע לחוף, אך גל אחר גל הרחיקוהו, לרגע חשב לחתור כנגד כיוון הגלים, אך מיד הבין שהדבר עשוי להתישו, מבלי שיביא לו תועלת. בהחלטה נבונה שיקע ראשו במים, כביכול נכנע, הגלים עברו על ראשו, לאט אבל בטוח התקדם התנא רבי עקיבא לחוף, חייו ניצלו.

גמרתנו השבוע בחרה ללמדנו באמצעות סיפור זה את דרכי התמודדות: לא פעם ניצב אדם מול גלי ענק המסתערים עליו; פרנסה, בריאות, חברה... הוא מתנגד, מתמרד אל מול המציאות. הגמרא מציעה לו: קח נשימה, תן לגל לעבור, ותצא ממנו שלם, אם תזעף, תתקצף, אתה עלול לקרוס, וחבל.

רבי גונ'ל אייזנר, משפיע גוראי מורם מעם, עבר את מוראות השואה עם... חיוך. באחד הערבים נכנס לצריף שעל דרגשיו שכבו שלדי-אדם מדוכאי גוף ונפש, מכונסים בעצמם; "חבריא!" - קרא בקול, ועיניים עצובות הופנו לעברו: "מפעם לפעם כדאי שנתרגל, נתנועע מצד לצד כחסידי הצועדים בשטיבל, שאם נשכח כיצד עושים זאת - מי יאמין לנו לאחר המלחמה ש'נערע'ס' - חסידי גור- אנחנו". כך נטע חיוך ותקווה בסובביו בתוככי עמק הבכא.

איך זה קשור אלינו?

כולנו חווים זמנים לא קלים. האם זה מחייב אותנו להיות מתוסכלים? מיואשים? לא בטוח... רבי עקיבא מלמדנו שברוגע תקווה ובאמונה, נוכל לצאת מהמשבר אף חזקים יותר.